

Аз съм Моника Аколи и съм в CGIL от 2005 г. и в момента съм генерален секретар на FLAI Cgil за провинция Лече.

Основната дейност, с която се занимавам до сега, откакто съм във FLAI, е “синдикализмът на полето”.

Подходът чрез “синдикализъм на полето” е единственият начин, който ни позволява директно да прихванем работниците, които се занимават с беритба.

Целта на дейността е да се разруши системата на капоралите.

Преди да започнем инициативата, направих анализ на социално-икономическия контекст.

Поради факта, че Лече се състои от 97 общини, територията е доста разнородна.

Разбира се, използвах официални източници. Това означава данни, предоставени от търговската камара,

от социално осигурителния институт, центъра за заетост и освен това данни, които ние лично сме намерили в интернет.

Конкретна помощ ни предоставят и партньорите ни от Домовете на труда на общинско ниво (териториална организация на CGIL). Тъй като провинция Лече се състои, в действителност, от много общини, е по-добре да се комуникира директно с тези, които познават добре съответната община.

За да организираме инициативата, трябва да се подготвяме поне два месеца преди това.

Икономическите ресурси са цялостно отговорност на Flai на всички нива: Flai на национално, регионално и териториално ниво.

Когато се отиде директно на полето, е важно на работниците да се предложи по нещо.

В последните няколко кампании предлагаме сламени шапки и вода, но също така е важно да дадем на работниците информационни материали, където да са данните за контакт на колегите от FLAI.

В началото е добре да се започне контакт и с префектурата/местните власти; Освен това е добре да се започнат контакти дори и с правоприлагащите органи / полицията.

Нашият подход е да ангажираме пряко в тази дейност дори агенциите по заетостта, защото те могат да потвърдят ангажимента, който поставяме в цялата кампания.

В провинция Лече има консолидирана практика да комуникираме с префектурата чрез кръгла маса с постоянно представителство.

В тази кръгла маса участват синдикалните организации от CGIL, CISL, Uila и Fai, Flai и Uila, а също така и организациите на работодателите - Конфагрикултура, Coldiretti и Cia, също така участват представители на региона, на провинцията, както и кметът на община Нардо, която е общината, където проблемът с капоралите е най-сериозен. Във фазата на предварителна организация е необходим разговор

с териториалното представителство на Конфедерацията. След това, във фазата на изпълнението, е основополагащ подходът, който Институтът на конфедерацията за асистенция предлага чрез собствената си консултантска дейност.

Пресслужбата на Лече има съществен принос, защото дори преди започването на дейността „синдикализъм на полето“, изпраща информация за избраната дата за началото на всички вестници и продължава това през цялата дейност.

Освен това, през последните години, ние организирахме пресконференция в приемния център. Също така по време на кампанията за беритба, информираме чрез различни социални мрежи за всичко, което се случва ежедневно, чрез снимки или просто чрез разказ за деня.

От две години регионът Пулия е създал приемен център в бившия чифлик Vonscuri, мястото, където да отседат работниците мигранти.

Той е предоставил няколко фургона, в които могат да се настанят работниците мигранти с редовно разрешение за пребиваване.

Този приемен център събира около 300 работници мигранти през последните години.

Той се управлява от гражданската защита и е мястото на среща, където работниците се взимат и се водят до полетата за беритба.

Ние, с буса на Flai Cgil Пулия сме в движение от ранните часове на утрото. Мястото на срещите ни е в приемния център.

Обикновено още в 5:00ч. сме в центъра и се движим в групи от три до шест човека. Може да участват и на колеги от Института за асистенции.

След това се местим незабавно към полетата за беритба. Когато пристигнем на полетата, се срещаме с работниците и, разбира се, разпределяме подаръците, които носим с нас, тоест шапките и тениските и започваме разговор, започвайки от работата, която вършат.

Следобед се връщаме в приемния център, защото по това време работниците се връщат там. Извършваме осигурително-правни консултации благодарение и на колегите от Института за асистенции.

Когато отидем на полетата, веднага виждаме, дали капоралът е там, защото, когато той не е там, ние забелязваме един вид ентузиазъм сред работниците към нас, много често ни посрещат с усмивки.

Когато са безразлични към нашето присъствие, ние разбираме веднага, че капоралът е там или понякога земеделския производител.

Данните, които събираме през целия сезон, ги оформяме и от тези данни оценяваме положителните и отрицателните аспекти, от които да започнем.

Целта е всички социални и институционални партньори да се доближат до явлението на капоралите по активен начин.

Всъщност ние предприемаме отношението да казваме най-малкото достатъчно. Работниците изслушват, отговарят само ако ги попиташ, но никога не са проактивни. Определено можем да подобрим фазата на споделяне.

Надеждата е, че може да се установи координация на национално ниво, чрез която да се споделят добрите практики и да може да се определя кои са основните стъпки, които трябва да бъдат включени в дейността „синдикализъм на полето“.

Би било добре, преди дори да се прекарва време в „синдикализъм на полето“, да се придобие информация от геополитическо естество, тъй като много често произходът на работниците от различни страни може да е причина за различия.